

PRIS: KR. 1,-

BOLSJEVIK

SUF(m-l)s MEDLEMSBLAD NR. 1 1970

Anarkistgruppa i Trondheim Forbundets sikkerhet Støtt Folkets Kina!

INNHold:

Melding til grunnorganisasjonene fra AU	2
Ny redaksjonell linje for BOLSJEVIK	2
LEDER: Hold fast på enheten fra det 6. landsmøtet!	3
Materiale om anarkistgruppa i Trondheim	4
Om anarkistiske strømninger i Trondheim SUF(m-l)	4
Om trondheimsanarkistenes eksterne propaganda mot forbundets linje	9
Friedrich Engels: Om autoriteten	10
Introduksjon til materialet om Forbundets sikkerhet	12
Forklaring til direktivet om Forbundets sikkerhet	12
Direktiv til alle medlemmer	14
Solidaritet med Folkets Kina!	15
Hovedmotsigelsen i Forbundet	15
Bibliografi over anti-m-l-fronten	16

Våg å kjempe - Våg å vinne!

MELDING TIL GRUNNORGANISASJONENE FRA AU

Den nyvalgte sentralkomiteen i SUF(m-l) har konstituert seg, og valgt Pål Sten til formann. Den har valgt et arbeidsutvalg som har den daglige ledelse av forbundet, under ledelse av kamerat Sten.

Alle almene skriv med direktiver og opplysninger fra SK i plenum, AU og SKs underutvalg i Oslo, vil fra nå av være undertegna av formannen. (Unntatt fra dette er altså vanlige brev, meldinger fra utvalg utafor Oslo osv.)

AU - P. Sten.

NY REDAKSJONELL LINJE FOR BOLSJEVIK

KAN FRA NÅ AV SELGES OGSÅ TIL SYMPATISØRER.

BOLSJEVIK har før mangla ei klar redaksjonell linje. Det har inneholdt både direktiver, meldinger til styrene, rapporter, diskusjonsstoff og teoretiske artikler blanda hult til bult. BOLSJEVIK har nærmest blitt en slags søppelhaug for stoff som ikke passet andre steder.

Derfor har mange medlemmer av forbundet heller ikke lest BOLSJEVIK. Bladet var så tjukt at de ikke fikk tid til å komme gjennom det, - det inneholdt for mange uvesentligheter og ting som ikke angikk dem, det var for vanskelig å skille ut det som virkelig var viktig osv.

Derfor blir nå også BOLSJEVIKs redaksjonelle linje lagt om. Forbundet har satt seg den oppgaven å gjennomføre en rektifiseringskampanje, med det mål å "SETTE MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER". I samsvare med dette vil vi nå også forsøke å redigere BOLSJEVIK ut fra dette, på grunnlag av den rettleiinga som formann Mao gir oss:

"Arbeidet med sikte på å få et fast grep på den ideologiske fostringa er nøkkelleddet når det gjelder å få sveiset hele vårt parti sammen til partiets veldige politiske kamp. Løser ikke partiet denne oppgaven, vil det heller ikke kunne løse noen av sine politiske oppgaver".

Etter vår mening betyr dette i praksis at BOLSJEVIK fra nå av må inneholde stoff som først og fremst er egne studiemateriale for medlemmer i forbundet.

BOLSJEVIK vil bli tynnere og mer oversiktlig, og inneholde bare mer viktig stoff. Det vil inneholde det viktigste av de ut-

talelsene fra SK og andre organer som ikke blir offentliggjort og forklart andre steder, viktige direktiver til alle medlemmer, teoretiske artikler om viktige problemer i SUF(m-l)s arbeid og indre kamp, en del debattinnlegg - stoff som kan hjelpe forbundets medlemmer til å få en bedre forståelse av Mao Tsetungs tenkning og forbundets linje.

BOLSJEVIK skal fortsatt være et internt organ. Vi skal være vaksomme i vår omgang med det, men heller ikke hysterisk nervøse. ..."Oppgaven er ikke å skjule alt, men mest mulig. Den politiske diskusjonen, de politiske idéene våre behøver vi ikke å skjule, heller ikke de allmenne retningslinjene for kampen. Derfor kan vi f.eks. gjerne sende ut et skriv om dette, og kaldt og rolig rekne med at det havner på etterretningslederens skrivebord..." (Sitert fra "Forklaring til direktivet om forbundets sikkerhet" i dette nr. av BOLSJEVIK).

BOLSJEVIK går i posten, altså får hysj-hysj tak i det. En del agenter og overløpere fra annet hold får det også. Likevel er dette ikke på noen måte det samme som at det spres offentlig. BOLSJEVIK behandler interne saker, det er ingen grunn til at alle og enhver skal kunne lese det.

Men samtidig er forbundet inne i en ny situasjon, ettersom vi nå har svært mange nære venner som deltar i arbeidet og studiene til SUF(m-l) uten å være medlemmer. Disse folka har også behov for å være informert om forbundets indre utvikling og ta del i den interne propagandaen. I en del tilfeller bør derfor laga selge BOLSJEVIK også til de beste blant sympatisørene, - sjølsagt ut fra den forutsetninga at dette er folk vi kjenner godt og har tillit til. Samtidig må laga også ha sørget for at forbundets egne medlemmer får og leser BOLSJEVIK!

AU

LEDER

HOLD FAST PÅ ENHETEN FRA DET 6. LANDSMØTET!

Vi skal sveise fast sammen alle krefter i vårt parti på grunnlag av den demokratiske sentralismens organisatoriske og disiplinære prinsipper. Vi må sveise oss innbyrdes sammen med alle kamerater som er rede til å holde fast ved partiets program, lover og vedtak.

- Mao Tsetung -

Det 6. landsmøtet betydde et stort skritt framover for SUF(m-l).

I den forrige landsmøteperioden gikk forbundet gjennom store kamper og gjorde mange framstøt. Kampene i SF vant kanskje mest oppmerksomhet. Like viktig er at forbundet utvikla propagandaen og agitasjonen videre - og for første gang så en del større resultater (bl.a. MOMS-streiken). Og framfor alt: først nå begynner forbundet, riktignok famlende og usikkert, å ta alvorlig på arbeidet med studiene, og stilte som hovedoppgave å få hele SUF(m-l) gjennom grunnsirkelen i M-L-M.

Forbundet gjorde altså framstøt på tre fronter: det trakk en klar skillelinje mellom seg sjøl og fienden ved å skille seg fra SF, utviklet massearbeidet og grodde en del røtter i massene gjennom prop/agit, høynet det politiske nivået og styrket organisasjonen ved å prøve å få et fast grep på den ideologiske fostringa.

Det gamle SUF hadde mange småborgerlige og liberalistiske rester i ideologi, arbeidsstil og organisasjon. Det var ingen lett sak simpelthen å vende et nytt blad og gjøre SUF til en proletær, marxist-leninistisk ungdomsorganisasjon. Alle framstøtene bar i seg muligheten til å bli mislykket, føre til tilbakeslag og nederlag.

Landsmøtet viste oss at SUF(m-l) til nå har unngått slike tilbakeslag - framstøtene har ført til seier. Våre fiender, som håpet at SUF(m-l) skulle falle sammen, har intet å glede seg over. Forbundet står sterkere enn noensinne, klar til nye framstøt.

Hva er årsaken til at forbundet er kommet styrket ut av kampen?

At forbundet er mer enhetlig enn noen gang før, at det som aldri før handler som en enhet, at forbundets medlemmer står skulder ved skulder i kampen og slår som én mann. Våre fiender har klaget over at SUF(m-l) har sterk disiplin, god organisasjon, "et velsmurt apparat" - og vi har sjølsagt alt dette, sammenlikna med dem.

Men denne enheten er først og fremst et resultat av at den ideologiske enheten er styrka. Vi ser i praksis hvordan kamerater som tilegner seg forbundets politiske grunnlag - Maos tenkning - også tilegner seg evnen til å handle enhetlig og derfor oppnå stor slagkraft. For det første skjønner slike kamerater nødvendigheten av å handle enhetlig, for det andre skjønner de hvordan man handler enhetlig. På samme måte er også praksisen på arbeidsområder der vi er kommet langt i den praktiske tillempinga av Maos tenkning enhetlig og god, mens praksis der tillemp-

inga er kommet kort, er dårlig.

Det 6. landsmøtet var det første som hadde parolen SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER. For første gang var også alle politiske vedtak enstemmige etter diskusjon. Dette henger ihop. Dette virkelig enestående resultatet kunne bare oppnås på et landsmøte der Maos tenkning ble satt i høysetet.

Landsmøtets viktigste lærdom er derfor at forbundet kan oppnå sterk enhet på grunnlag av Maos tenkning.

Enheten vi har oppnådd i forbundet må ikke ses som noe i seg sjøl nok, som av seg sjøl vil vare og tilmed styrkes. Enheten er bare sterk i forhold til stillinga før. Klassekampen stiller voldsomt harde krav til virkelig kommunistiske ungdomsorganisasjoner som går i folkets tjeneste. Enheten må opprettholdes og videreutvikles gjennom kamp - ellers går forbundet før eller seinere under!

I hovedsak og i store trekk har forbundet makta å stille seg på Maos tenkning. Men framleis finnes store mangler. Medlemmene, tilmed ledere av lag og andre kadre med viktige verv, tilmed SKs medlemmer, kjenner ikke Maos tenkning godt nok. Resultatet blir uavvendelig at de gjør feil, at hele forbundet gjør feil. Det finnes enkelte grupper som er fiendtlige mot Maos tenkning, den demokratiske sentralismen, og dermed SUF(m-l)s enhet. Det finnes områder der SUF(m-l) framleis har rester av borgerlig arbeidsstil. Alt dette må enten nedkjempes, eller det vokser oss over hodet. Mao lærer oss at "Hvis vi ikke vasker oss i ansiktet hver dag, blir vi skitne" - slik er den historiske dialektikkens lov.

Enheten og slagkrafta er ikke noe konsolidert og varig. Det vil bare være dersom vi konsoliderer det gjennom kamp. SUF(m-l) har stilt som oppgave å gjennomføre ei kampanje for å rektifisere forbundet: styrke enheten og konsolidere det forbundet har oppnådd ved å stille forbundet fastere på Maos tenkning.

Hovedparolen for rektifiseringskampanjen er derfor: SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!

Slik gjennomføres den i praksis:

- 1) Grunnstudiene må gjennomføres i hele forbundet, slik at det politiske nivået overalt heves, og alle får et bedre allment grep på Maos tenkning.
- 2) På grunnlag av det økte politiske nivået må alle grupper og tendenser i forbundet som stiller seg fiendtlig til Maos tenkning, SUF(m-l)s linje, SUF(m-l)s organisasjon (demokratisk sentralisme) og dermed enhet, endelig utryddes fra rekkene.
- 3) Alle arbeidsområdene må gjennomgås: styrearbeidet, studiene, prop/agit, skolearbeidet, fagligarbeidet osv. - og vi må sørge for at det blir gjennomført på revolusjonært vis og på grunnlag av Maos tenkning. Borgerlig politikk og arbeidsstil må fjernes!

Fortsettes side 11

MATERIALE OM ANARKISTGRUPPA I TRONDHEIM

Ei lita gruppe SUF (m-1) medlemmer i Trondheim har i lengre tid propagandert i og utafor forbundet for en ideologi som er fiendtlig til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Mange medlemmer har klaget over at de har manglet materiale om hva denne gruppa foretok seg, og på hvilken måte dens linje skiller seg fra forbundets. BOLSJEVIK vil med dette rette opp denne mangelen ved å presentere en del materiale om gruppas virksomhet.

Artikkelen som er skrevet av styret i Trondheim er laget med sikte på debatten i SUF (m-1) lokalt. Den viser på en utmerket måte hvordan gruppa tar utgangspunkt i anarkistiske ideer som står i motstrid til marxismen, hvordan den videreutvikler dette til en fraksjonell plattform, og trekker seg ut av forbundets praktiske arbeid for å støtte i-klikkens "MAG". (se note)

Artikkelen fra Trondheim SUF (m-1) er gjengitt etter vedtak fra Sentralkomiteen. SK's mening er at den er en helt gjennom god og riktig kritikk av gruppas feilaktige, anarkistiske linje, og at den derfor ikke bare har interesse lokalt, men i hele forbundet. Den bør studeres overalt der det har vært diskusjon om anarkist-gruppa i Trondheim. Den kan også studeres som et mønstergyldig eksempel på kritikk av feilaktige ideer, framsett i fraksjonell form. Den setter ut i praksis den vitenskapelige sosialismens teorier for kritikk og sjølkritikk, og

SUF (m-1)s vedtak (i statuttene) om at lokalavdelingene skal utvikle en aktiv politisk kamp innafor forbundet for å holde forbundet friskt og levende.

I tillegg til artikkelen har BOLSJEVIK føyet et par opplysninger om gruppas propagering av forbundsfiendtlige ideer utafor forbundet. Dette gjelder saker som ikke var kjent da Trondheims artikkel blei skrevet.

Til slutt har vi tatt med en utmerket artikkel av Engels, som viser hvordan marxistene tilbakeviste og faktisk gjorde det av med de "antiautoritære" og anarkistiske ideene - alt hundre år før deres "spøkelse" hadde sin merkelige manifestasjon i Trondheim.

TIL SLUTT: At det ennå eksisterer smågrupper i forbundet som stiller seg fiendtlig til Maos tenkning må ikke sees som noe merkelig eller farlig. La oss huske på at det ikke er så lenge siden småborgerlig ideologi var helt dominerende i SUF. Sjøl om Proletarisk ideologi nå dominerer, vil det derfor likevel en tid finnes overlevninger: grupper som henger ved den borgerlige ideologien og stiller seg fiendtlige til Maos tenkning. De "...benekter ulikhetene mellom sosialisme og kapitalisme, mellom proletariatets diktatur og borgerskapets diktatur. Det de går inn for er i virkeligheten ikke den sosialistiske linjen, men den

Fortsettes side 9

OM ANARKISTISKE STRØMNINGER I TRONDHEIM SUF(m-1)

SUF(m-1) har, særlig de to siste åra, utvikla seg til å bli en skikkelig proletarisk klassekamporganisasjon. Parallelt med denne utviklinga er det i Trondheim SUF(m-1) oppstått sterke indre politiske motsigelser som særlig har manifestert seg i det praktisk, politiske arbeidet, men som sjølsagt har sine røtter på de ideologiske områder. Styret i Trondheim SUF(m-1) anser dagens situasjon som uholdbar, og vi skriver derfor denne kritikken av de anarkistiske strømningene i laget for å klargjøre motsigelsene slik at Trondheimslaget kan ta et oppgjør med disse feilaktige ideene og løse den politiske hovedmotsigelsen i laget.

1) OM Å TA UTGANGSPUNKT I MAKT I STEDET FOR I UTBYTTINGA.

"Vår konklusjon må bli at motsetninga mellom arbeid og kapital i dag konkretiseres i motsetninga mellom lønnsarbeider og hierarkisk produksjonsorganisasjon, og ikke i motsetning mellom lønnsarbeider og kapitalist." (E. Jørgensen: "Om marxistisk teori og norsk praksis", Fossegrimen, nummer 3, 1967, s.168.

En av Marx's største fortjenester var oppdagelsen av den grunnleggende betydninga som

Fortsettes neste side.

utbyttinga av lønnsarbeideren og kapitalistens tilegnelse av merverdi har, når det gjelder eksistensen av kapitalistiske produksjonsforhold. Erkjennelsen av at det er forholdet mellom arbeid og kapital som er årsak til undertrykkinga og utbyttinga - og at maktorganene og hierarkiske organisasjonsstrukturer bare beskytter utbyttinga, ikke forårsaker den, - ble klart formulert av Marx og Engels for mer enn 100 år siden. Den skisseringa som Je' e gir ovenfor av hva han mener er hovedmotsigelsen innenfor kapitalismen i dag, legger, som vi skal se, grunnen til rette for politiske teorier som vesentlig skiller seg fra marxismen-leninismen- Mao Tsetungs tenkning. Det er lett å påvise at det her ikke bare er tale om språklige nyanser eller kommunikasjonsvansker.

"Alle tidligere sosialistiske partier i Norge ble knekt av klassesamfunnet ved at partiene innenfra produserte nye klasserelasjoner".

(E. Je' e: "Sjølorganisering" s.21, vår understrekning)

En ser her hvordan Je' ne ved å ta utgangspunkt i makt i stedet for i utbyttinga, ender opp med å definere klasse på en borgerlig, umarxistisk måte, nemlig som ei gruppe som har makt over massen, eller som Je' e uttrykte det på SUF's distriktskonferanse i Trondheim 8/6-69:

"Kjennetegnet på klasserelasjoner er at det eksisterer en herskende klasse som har makt over en annen klasse".
(sitert fra debattreferatet)

Resultatet av ei slik problemstilling blir da, logisk nok, at en bekjemper alle maktreelasjoner ("herskerforhold") generelt, og dette gir seg uttrykk i allmenn redsel for ledelse og makt overhodet. Tesen "i praksis gir de (vedtektene) styret makt for fastsatte tidsrom" (Sjølorg. s.22) anføres t.d. som et argument mot vedtekter i det hele tatt, mens ledelse allment blir definert som "en liten sjøltilfreds maktklikk med et forenklet, flatt og problemfritt bilde av verden" ("Sjølorg."s.28) Målet for Je' e blir derved å utvikle en slags "ideell" organisasjonsmodell som umuliggjør dannelse av hierarki og "herskere" fordi hovedproblemet for sosialister er "maktproblemet" (E. J. : "Byråkratiske og dynamiske organisasjonsformer", Fossegrimen nr. 3 1967, s. 157).

Når en tar utgangspunkt i problemet med å fjerne makt og autoritet i stedet for utbytting, får dette sjølsagt også konsekvenser for analysen av det revolusjonære potensialet - konkret i fornektninga av industriproletariatet som den mest revolusjonære klassen. Hovedvekta blir ikke lagt på hvem som er mest direkte utbytta, hvem som p.g.a. sin stilling i den økonomiske basisen bærer i seg kimen til det kommunistiske samfunnet - men hvem som i øyeblikket fortøner seg som den mest systemopposisjonelle gruppa.

"Det er ingen magisk egenskap ved industriarbeideren som gjør ham bevisstmessig spesielt skikket til å lede en sosialistisk revolusjon. Industriarbeiderens sosiale forhold kan skape en slik bevissthet. På Marx's tid var spesielle forutsetninger oppfylte. I Norge, i dag, synes forholdene fullstendig å ha forandret industriarbeiderens bevissthet". (Om marxistisk teori og norsk praksis". Fossegrimen s.173)

"De tradisjonelle lønnsarbeidere vil neppe i

noen stor grad bli kontrarevolusjonære, men flertallet vil sannsynligvis forholde seg temmelig passive".

(Om marxistisk teori og ... s.180)

Som en ser legger Je' e hovedvekta på psykologien, ikke økonomien. I praksis gir denne holdninga seg uttrykk i manglende prioritering av det faglige arbeidet. T.d. nevnes ikke faglig politikk når Je' e på side 28 i "Sjølorg". ramser opp konkrete arbeidsoppgaver.

Disse eksemplene skulle være tilstrekkelige til å vise hvilke resultater en kommer fram til når en legger hovedvekta på å angripe og endre overbygninga, og "glemmer" å ta utgangspunkt i samfunnets basis.

Som svar på denne redselen for makt må vi svare at makt(ogvold) ikke kan skilles fra klassekampen og den økonomiske utviklinga, og at makt dermed for oss kan ha to funksjoner en progressiv og en reaksjonær. Vårt mål er å avskaffe utbyttinga og fremskynde det klasseløse samfunnet, ikke abstrakt å avskaffe all autoritet snarest mulig. Snarere tvert i mot - autoritet, makt og vold er for materialistene midler som proletariatet og dets fortropp kan nyttiggjøre seg for å nå dette målet, og fortøner seg derfor for oss ikke som noe negativt "iseg sjøl".

II) DET REVOLUSJONÆRE PARTIET OG DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN.

Målsettinga - nedbryting av all autoritet - får sjølsagt også alvorlige konsekvenser i synet på det revolusjonære partiet (så lenge det i det hele tatt er snakk om noe parti).

"En sosialistisk leder bør ikke være leder i kraft av en formell posisjon, men p.g.a. personlig dyktighet . . . lederen (av seierrike revolusjoner) hadde ingen formell eller diktatorisk makt"
(Sjølorg." s.30)

"Arbeidsgruppene eller basisgruppene bør ikke underordnes noen instans, ikke engang et flertall i et større lag".
(Sjølorg. s.30)

Je' sier seg for demokratisk sentralisme, men hva består hans sentralisme i? Vi ser at det i virkeligheten ikke er tale om sentralisme men om føderalisme: Egne ideologiske fjelltopper uten samlende organer, programmer, vedtekter, etc. Lenin sier om føderalisme og anarkisme:

"Anarkismens småborgerlige oppfatninger fører prinsipielt til føderalisme"
(Staten og Revolusjonen, Elan 1968, vår utheving)

Je' hyller altså føderalismen og fornektet nødvendigheten av at partiet har en sterk sentralledelse. At sentralkomiteen først og fremst har moralskog åndelig autoritet grunnet sin dyktighet er en selvfølge, men dette utelukker slett ikke at sentralledelsen samtidig har reell, formalisert makt. Je' e forsvaret betingelsesløst mindretallets rett til å virke fritt utad, og fornektet derfor betydninga av at de valgte, ledende organer har reell kontroll over lokalavdelingene slik at partiet kan opptre tilstrekkelig enhetlig. Den enkeltes frihet til å beholde sin individualitet er tydeligvis viktigere for Jetne enn flertallets rett til å bestemme over partiets samlede politiske aktivitet.

Fortsettes neste side.

OM ANARKISTISKE STRØMNINGER I TRONDHEIM SUF(m-l)

Fortsatt fra forrige side

Jø vil altså ikke godta partiledelsens autoritet, og dette er sjølsagt ikke utslag av noe annet enn at han fornektet den demokratiske sentralismen på vesentlige punkter:

Alle vedtekter skal fjernes fordi vedtekter er "forutsetninga for at maktklikken skal benytte organisasjonen som redskap for private interesser, for privatisert politikk". (Sjølorg. s. 23)

Vi mener at lover og vedtekter representerer og gir uttrykk for at helheten er overordnet delen, at loven er flertallets garanti og kontroll med mindretallet, at loven er nødvendig og nyttig i kampen mot opportunisme, at loven og de juridiske forhold påvirker, og dermed kan forbedre, de virkelige forhold; den politiske situasjonen. Sammensveising av organisasjonen på grunnlag av tillit på den ene side, og på grunnlag av lover på den andre side, utelukker ikke hverandre, slik Jø later til å tro, men utfyller hverandre.

Vedtak skal ikke fattes, istedenfor bør vi "åpent diskutere tingene igjennom, men alltid handle ut fra innsikt og forståing" (Sjølorg. s.33)
Medlemmene skal ikke være pålagt å propagandere et eventuelt vedtak utad, istedet framhevdes mindretallets rett til "fritt å kjempe og argumentere for sitt syn" (Sjølorg, s.24 (Sjølorg, s. 24)).

Her skilles det vel å merke ikke mellom hovedlinja og praktisk utforming av småsaker innenfor ramma av denne. Enhver marxist-leninist er sjølsagt enig i at mobilisering av medlemmene i aksjoner først og fremst må skje på grunnlag av bevissthet og frivillighet, men samtidig vil han innse at partiet dog ikke er noen diskusjonsklubb (for å sitere Lenin), at den praktiske politiske situasjonen oftest krever enhetlig handling, og han avslører dermed naiviteten i skrivebordspolitikerens teser om at det "bør skapes en enhet nedenfra." (Sjølorg.s. 29)

Partiet trenger ikke stadfeste noen bestemt teoretisk rettesnor, "Noen mener at et "skikkelig" sosialistisk parti må proklamere seg som et marxist-leninistisk parti, dvs. vedta en marxist-leninistisk ideologi. Slike proklamasjoner er og blir tomme slag i lufta utad." (Sjølorg. s. 25).

Jø forstår ikke at et sterkt sosialistisk parti ikke kan eksistere uten en revolusjonær teori som forener medlemmen, og som anvender som rettesnor deres analyser og kampmetoder. Ikke minst utviklinga innen SF burde vise nødvendigheten av at partimedlemmene på landsbasis står enhetlig på et minimumsgrunnlag av teoretisk skolering (t.d. grunnsirkelen i m-l-m), og hva mener Jø med:

"Vi bør aldri pålegge kamerater å lese noen forfattere og bannlyse andre". (Sjølorg s. 26)

SUF har sjølsagt aldri tatt til orde for noen mekanisk "bannlysning" av enkelte forfattere. Ovenstående sitat av Jø fortøner seg imidlertid for oss som klar fornektning av sentralstyrets direktiv om enhetlige studier.

Partiet trenger ikke å vedta noe prinsippprogram framhevdes det videre. "Sosialister som vil praktisere sjølorganisering bør ikke låse fast sin innsikt i prinsippprogrammer". (Sjølorg. s.25)

"I virkeligheten har prinsippprogrammer bare funksjon innad, og denne funksjonen er undertrykkende og bakstreversk." (Sjølorg. s.24)

Denne tesen tyder i likhet med de foregående på at forfatteren står fjernt fra den politiske virkeligheten. Hvordan skal en sosialistisk organisasjon kunne holde fast på kursen gjennom vekslende politiske forhold, hvis den ikke ved siden av den politiske bevisstheten har et program å støtte seg til. Programmet gir nettopp uttrykk for den formelle forbindelsen som samler alle de aktive sosialistene om en fast reell basis som danner utgangspunktet for deres videre felles framstøt.

Sentralledelse er et onde i seg sjøl slik at Jø når han snakker om demokratisk sentralisme, begrenser sentralismen til å være av reint administrativ art. Det er på ingen måte snakk om noen politisk ledelse, snarere ei postkasse.

"Den sentrale komites funksjon blir å være kontakt- og koordinasjonsorgan for basisgruppene." (Sjølorg. s.27)

Dette er ei soleklar fornektning av den Leninistiske partimodellen. Jø's teorier åpner istedet veien for et "parti" som uvegerlig kommer til å bestå av flere småkonger (sjøl om heller ikke dette er Jø's mål) som sitter på hvert sitt lille berg og prioriterer delen framfor helheten.

III) REVOLUSJONEN OG PROLETARIATETS DIKTATUR.

Det er imidlertid naturlig at Jø skisserer en antileninistisk partistruktur så lenge som han tillegger partiet andre oppgaver enn marxist-leninistene. På samme måte som han i spørsmålet om partiet fornektet partiledelsens politiske autoritet, fornektet han i spørsmålet om den proletariske revolusjonen og proletariats diktatur partiets ledende rolle; "Forutsetninga for proletariats diktatur - dvs. folkets sjølorganisering er tilintetgjørelsen av statsmaskineriet." (Forslag til politisk plattform for SUF 1968, vår understrekning.)

Den velkjente gamle motsigelsen mellom "massenes diktatur" og "partiets diktatur" som Lenin ironiserer over i "Radikalismen", blir altså igjen dratt ned fra mørkeloftet. Målsettinga skisseres som "folkets sjølorganisering av all virksomhet nedenfra og oppover" ("Sjølorg." s.20). Partiets innflytelse begrenses dermed til å være av rent rådgivende, propagandistisk, pedagogisk art. Nettopp slike feilaktige ideer er det Lenin polemiserer mot i resolusjonen om det anarko-syndikalistiske avviket i RKP (SUKP) i 1921;

"Bare arbeiderklassens politiske parti, dvs. det kommunistiske parti, har evnen til å forene, oppdra og organisere den avantgarde for proletariatet og hele massen av arbeidende, som alene er i stand til å stå imot den uungåelige småborgerlige vaklingen i denne massen, imot de ufrakommelige tradisjonene og tilbakefallene til yrkesmessig sneversyn og faglige fordommer i proletariatet, og som makter å lede proletariats forente virksomhet, dvs. lede proletariats politisk og derigjennom alle arbeidende masser. Ellers er det ikke mulig å sette proletariats diktatur ut i livet."

I sin iver etter å bryte ned alle herskerstrukturer konkluderer J... som kjent med at "proletariatets diktatur er ingen stat" (programforslaget). Denne tesen av J... føyer seg godt inn i hans helhetssyn, og den er et uttrykk for en oppfatning av proletariatets diktatur som avviker fra marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Tidligere har vi jo sett at J... dels undervurderer og dels overser partiets funksjon under sosialismen. Men J...s tese viser også hans karakteristiske og feilaktige oppfatning av hva staten er. Hos J... er ikke staten et apparat som kontrolleres av og tjener den herskende klassen. Nei, han betrakter faktisk det øvre skiktet i statsapparatet, altså den gruppa som direkte utøver statsmakta, som selve den herskende klassen!

"Det øvre sjiktet i statsapparatet er eit konsentrert herskende sjikt eller ein herskende klasse i eit samfunn!"
(E.J...: "Justismakt, statsmakt og økonomisk makt"; "Makten og paragrafene" s.15)

En skjønner lett hvorfor J... ikke vil høre tale om noen stat under proletariatets diktatur. Men dette lærte ikke Marx, Engels og Lenin! For dem var proletariatets diktatur både en stat i alminnelig forstand (fengsler, lover, stående hær etc., dvs. "særskilt undertrykkingsmakt") og ikke en stat i alminnelig forstand (folkevæpning, stadig fler tar del i "styre og stell", det mest fullstendige demokrati, etc.). Proletariatets diktatur har altså to sider. Å fornekte den statlige sida av proletariatets diktatur, betyr i virkeligheten å innta anarkistenes idealistiske standpunkt om statens avskaffelse med ett slag. Den borgerlige staten blir knust gjennom den proletariske revolusjonen. "Staten i det hele tatt, dvs. det mest fullstendige demokrati, kan bare "dø bort" " (Lenin "Staten og revolusjonen" s.55). Den dør bort først etter en lang periode med klassekamp og styrking av proletariatets revolusjonære diktatur, fordi først da er de økonomiske og kulturelle betingelsene for statens bortdøen til stede. Proletariatets diktatur søker stadig å trekke større deler av folket med i politisk maktutøvelse, og "jo større del hele folket har i utøvelsen av statsmaktens funksjoner, dess mindre behov blir det for denne makten". (Staten og revolusjonen s.74)

J... tror at hele folket kan og vil ta del i styret umiddelbart etter den politiske makterobringa, men dette er en utopi. Blant de arbeidende masser fins det alltid både tilbakeliggende og framskredne skikt; slik vil det også være under proletariatets diktatur. Massene deler seg dessuten i klasser som i ulik grad vil være i stand til å utøve diktatur over fienden. (Lenin betegner helt karakteristisk proletariatet som "statsmaktens sentrum" under sosialismen (Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky, verker i utvalg, bind 10 s.49)). Den proletariske stat sikrer arbeiderklassens herredømme; den favoriserer proletariatet og de andre revolusjonære klasser. Når f.eks. arbeidere, bønder og intellektuelle gjennomfører kulturrevolusjonen i Kina, så gjør de det ikke mot den proletariske statsmaktas vilje, men med iherdig støtte fra denne makta. Mange kamerater har hevdet at motsetninga mellom J... og andre SUFere i spørsmålet om proletariatets diktatur bare dreier seg om rent flisespikkeri eller i verste fall om definisjoner (hvilket er alvorlig nok!). På grunnlag av det foregående skulle det forhåpentligvis gå klart fram at det

her ligger langt dypere, politiske menings-skilnader bak.

IV. OM FRAMVOKSTEN AV EN FRAKSJONELL PLATTFORM

Kritikken, som hittil har omhandlet skriv av Einar J..., har hatt som formål å avklare motsigelser innen Trondheim SUF. Det må imidlertid da presiseres at en her ikke står overfor en enkeltpersons mer eller mindre tilfeldige nedtegnelser, men overfor en sosialistisk teori og strategi som de siste åra har utvikla seg til å bli et stadig mer konsistent hele - og som ei lita gruppe SUF-medlemmer, rekruttert fra kjernen i det gamle SOSstud bekjenner seg til (dog i varierende grad). Det en særlig skal ha klart for seg er at denne gruppa, på det rent teoretiske planet, hadde studert og "tilegna" seg marxistisk teori allerede for minst tre års tid siden.

Ved gjennomlesning av skriv fra tidligere år, vil en finne at redselen for makt og hierarki slett ikke er noe nytt fenomen. Eks:

"denne teori (marxismen) er slett ikke til forsvar for det bestående, men til å bryte ned alle hierarki og autoritære strukturer."
(B.M.F...: "Fluene", Fossegrimen nr. 3, 1967 s.205.)

Denne innstillinga har da også fått den samme konsekvensen som innledningsvis ble påpekt hos J...; nedvurdering av det utbyttede proletariatet som revolusjonens fortropp,

"Arbeideren og funksjonæren i Vest-Europa vet meget vel at han er delaktig i den høye levestandarden i de rike kapitalistiske landene, og han aksepterer at dette er slik samtidig som flertallet av menneskene i store deler av verden lever i ussel fattigdom. Han godtar mer eller mindre bevisst sin egen stilling som medlem av den internasjonale overklassen. Han stiller ikke lenger noen spørsmål ved økonomiske utbytting (av den tredje verden? !) som prinsipp, men bare ved fordelinga av utbyttet.

Slik har store deler av arbeiderbevegelsen prostituert seg og er blitt et redskap for systemet istedenfor motstandere; Kapitalist-lakeier.
(Fra B.M.F...e's begrunnelse for militærnekting, sitert fra "Nei, vi elsker")

"I den internasjonale klassekampen er interessene til majoriteten til folka i USA og Vest-Europa dei rike sine interesser..... Arbeiderane i våre land lever derfor i symbiose med kapitalistane. Dei proklamerar solidaritet, men praktiserer egoisme"
(R.Sk...; "Nei, vi elsker", s. 97/98.)

Gruppa har alltid vist manglende forståelse for betydninga av et revolusjonært parti (Hvilket kanskje kunne være forståelig så lenge en ennå arbeidet innafor SF) og det sattes i stedet i alt vesentlig på "folkets sjøleorganisering" i alle slags mystiske fronter (anti-autoritære bevegelser), eller som Arnulf K... uttrykte det på distriktskonferansen i juni:

"Jeg har som mål å frigjøre meg sjøl. Skal jeg klare det, må jeg få hjelp av flertallet. En må konsentrere seg om sak fremfor en sentralistisk organisasjon."
(Sitert fra debattreferatet)

St... har for sin del nylig presisert at

Fortsettes neste side.

OM ANARKISTISKE STRØMNINGER I TRONDHEIM SUF(m-l)

Fortsatt fra forrige side

hans uenighet med J. s organisasjonsteorier i alt vesentlig dreier seg om "formuleringer som skaper misforståelser".

Det er ikke vår hensikt å moralisere over fortida. Når vi i denne kritikken trekker fram sitater fra to års tid tilbake, kommer det av at vi har savnet enhver form for ideologisk sjølkritikk. Mens kamerat E.B. (som var med på å utforme det tvers igjennom utopiske og kulturradikale skoleprogrammet som Trondheim SUF la fram på landsmøtet 1968) for lengst har tatt avstand fra dette skoleprogrammet, går f.eks. S. og J. ennå rundt og prater om betydninga av å danne "fri barnehager" og forsøksgymnas i Trondheim. Likeledes selges "Nei, vi elsker" (som er gjennomsyra av appellisme og idealisme) framleis på stand i Trondheim arrangert av "bevegelsen mot klassejustis". (Ildsjelen bak bevegelsen er A.K. .)

En ypperlig illustrasjon av hvordan disse teoriene har utvikla og festna seg får en ved å studere J. s artikkel "Byråkratiske og dynamiske organisasjonsformer" fra 1967, hvor ideene som lanseres er svært lik teoriene i "Sjølorganisering" - det hele bare vagere utforma.

Formålet med dette avsnittet er ikke å gi noen detaljanalyse av de kameratene som i varierende grad bekjenner seg til J. s organisasjonsteorier. Hovedformålet har vært å påvise at det har danna seg en relativt homogen gruppe som på det teoretiske området avviker fra marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, at denne gruppa har historiske røtter, og at den gradvis forenes om en egen, fraksjonell, politisk plattform.

Viss en skal gi en helhetsvurdering av denne plattformen, er det iøyenfallende, slik det også skulle gå klart fram av denne kritikken, at det først og fremst er i organisatoriske spørsmål den utmerker seg.

Ved studier av arbeiderbevegelsens historie vil en finne svært mange likhetstrekk mellom dagens motsetninger innen Trondheim SUF og striden mellom Lenin og "det nye Iskra" i 1903. Om denne striden skreiv Lenin i "Ett skritt fram to skritt tilbake"

"Halehengspolitikken i organisasjonsspørsmål er et naturlig og uunngåelig produkt av den anarkistiske individualitets mentalitet når han opphøyer sine (Fra først av kanskje tilfeldige) anarkistiske avvik til et system av oppfatninger, til særlige meningsforskjeller. Denne herremannsanarkismen er et særlig karakteristisk trekk for den russiske nihilist. Han betrakter partiorganisasjonen som en forferdelig "fabrikk", han anser det for "livegenskap" at delen innordner seg helheten og mindretallet under flertallet, arbeidsdeling under ledelse av et sentrum framkaller hos ham en tragikomisk jamring om at menneskene forvandles til "små skruer og hjul", omtale av partiets organisatoriske lover framkaller en foraktelig grimase, og den foraktelige bemerkning at en like godt kunne klare seg helt uten lover." (s.166/167)

Som en vil forstå var det neppe noen tilfeldighet at J. i sitt programforslag på

siste landsmøte skreiv at vi måtte studere: "Sosialismens teoretikere fra Marx, Engels og Bakunin til Mao og Guevara".

Vi ser J. s teorier som sterkt anarkistinspirerte og som uforenlige med vårt arbeid med å bygge opp et sterkt, revolusjonært kommunistparti i Norge, og derfor kritiserer vi disse teoriene og prøver å tilbakevise dem. Avvisinga er sjølsagt ikke mekanisk i den forstand at vi blankt tar avstand fra alt J. har skrevet og gitt uttrykk for. Som SUF-medlemmer er vi sjølsagt enige i at vi må ta oss i vare for dogmatisme og byråkratisk sentralisme - at vi må basere oss på metodene med diskusjon og overbevisning framfor tvang - at enhet i innhold er viktigere enn enhet i formen. Kritikken går bl. a. ut på at J. nekter å formalisere (den eventuelle) enheten i programspørsmål til også å omfatte enhet i organisasjonen. Det J. ikke forstår, er at enhet i formen for den politiske virksomheten nettopp bringer enheten i det politiske innholdet opp på et høyere nivå, og at det er nødvendig for oss å komme opp på dette "høyere nivået" for å kunne mestre vår oppgave som revolusjonens fortropp.

Vi innser at J. s aversjon mot "formalistisk fastlåsing" og "hierarkiske strukturer" innenfor den revolusjonære bevegelsen skyldes en redsel for at det innbyrdes forhold mellom form og innhold - vedtekt og frivillighet bunnet i innsikt - skal komme ut av balanse, hvilket jo sjølsagt kan forekomme! Det er klart at det innenfor vår politiske organisasjon kan komme til å oppstå en konflikt mellom medlemmenes politiske bevissthetsnivå på den ene sida og vedtektene og handhevinga av disse på den andre sida - en konflikt som kan (den må slett ikke) skade oss. Derav følger imidlertid sjølsagt ikke at vi i årevis skal sitte å pånse ut en "lur" organisasjonsform som utelukkende en slik konflikt, eller i verste fall (som en slags "helgadering") skal danne en organisasjon helt uten vedtekter. . . . Gjennom felles diskusjon, enhetlige studier og politisk kamp skal vi i SUF arbeide for å heve såvel det politiske og taktiske som det organisatoriske nivå. En viktig del av denne kampen går ut på å bekjempe og å avvise slike anarkistiske fraser og ideer som J. gjør seg til talsmann for.

V. HVA HAR SÅ DENNE GRUPPAS AVVIKENDE POLITISKE OPPFATNINGER FØRT TIL I PRAKSIS?

Den har ført til at disse kameratene ikke har arbeidd i samsvar med den demokratiske sentralismen i SUF!

De har nektet å underordne seg organisasjonen i ei sak som pengeinnsamling til forbundet v. dets sentralstyre.

De har konstruert sin egen organisasjon i den delen av det politiske arbeidet som angår den borgerlige militærmakta, (bevegelsen mot klassejustis) og arbeidet for å utbre denne organisasjonen innafør og utafor forbundet. På denne måten har de prøvd å opprette et eget sentrum ved sida av sentralstyret i saka om politisk militærnekting - et arbeid med klare fraksjonelle tendenser.

De har fulgt sin egen politiske linje og ikke forbundets linje, representert ved direktiv fra sentralstyret i spørsmålet om bygginga av det kommunistiske partiet i Norge, konkret i saka om MAG ("marxistiske" arbeidsgrupper). De satte seg ut over ved-

tak i sosialistisk arbeidsgruppe i Trondheim, og deltok i B.../K... an-klikkens pinsekonferanse som opprettet MAG - en organisasjon med front mot SUF og mot de sosialistiske arbeids- og studiegruppene sin linje om skaping av marxist-leninistisk enhet på grunnplanet.

Vi har fått vite at MAG skal arrangere en ny landskonferanse her i Trondheim ut på høsten. Hvem, om ikke nettopp denne gruppa, er det som har foreslått dette og som skal stå som praktiske arrangører? Vi advare de kameratene som tar del i slikt arbeid: Etter vår mening er alt samarbeid med B.../K... an-klikken om å tømre sammen MAG, virksomhet av anti-kommunistisk karakter og absolutt ufor- enlig med medlemskap i SUF.

For alle medlemmer av Trondheim SUF gjelder det dessuten at de skal delta i arbeidet på grunnplanet, i cellene, dvs. først og fremst delta i forbundets enhetlige studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og

arbeidet med å spre marxist-leninistenes agitasjon og propaganda (Klassekampen, Ungsosia- listen, brosjyrer etc.). I vedtak på års- møtet i Trondheim SUF 1968 er det slått fast at medlemmene har arbeidsplikt, og at arbeide i cellene er grunnlaget for medlemsskap.

Vi oppfordrer de kameratene denne artikkelen er rettet til, om å føre fram sjølkritikk og forbedre seg i samsvar med den demokratiske sentralismens prinsipper:

- 1) Enkeltpersonen må underordne seg organi- sasjonen.
- 2) Mindretallet må underordne seg flertallet.
- 3) Lavere instanser er underordna de høyere.
- 4) Hele organisasjonen er underordna sentral- komiteen.

Dersom det er umulig for disse kameratene å gjøre dette, må de ta opp sitt medlemskap i SUF opp til ny vurdering.

25/8 1969 styret i Trondheim SUF

OM TRONDHEIMSANARKISTENES EKSTERNE PROPAGANDA MOT FORBUNDETS LINJE

To ferske eksempler understreker Trond- heim SUF(m-l)s konklusjon: at anarkistgruppa utformer en fraksjonell plattform som står i strid med forbundets linje.

1) Rune S... står som medredaktør av PAX forslags Rosa Luxembourgs-antologi: JEG VAR - JEG ER - JEG BLIR. Navnet på antologien, så- vel som størstedelen av innholdet, er identisk med den kjente svenske m-l-eren Bo Gustafssons Luxembourgs-antologi.

Den "lille forskjellen" består i følgende: Gustafsson gjør en kritisk analyse av Luxem- bourg. Han framhever og roser Luxembourgs hovedside, at hun var en stor revolusjonær. Samtidig slår han fast at hun tok feil da hun angrep sovjetstaten, Lenin og leninismen i enkelte perioder i sitt liv - bl.a. i en periode kort før hun døde. S... og PAX, derimot, som frekt stjeler av Bo Gustafssons arbeid, fjerner nettopp dette kjernerpunktet i Bo Gustafssons revolusjonære Luxembourgs- antologi. I stedet framheves Luxembourgs sva- keste og dårligste side: nettopp de angrep hun i sine dårligste perioder gjorde på lenin- ismen og proletariats diktatur.

Universitetet Sf, Oslo, har gjort den samme analysen av bokas karakter som vi gjør. De ser den som et anti-leninistisk dokument. Det viser det faktum at de har gjort PAX-S... antologien til sitt viktigste studie- materiale høstsemesteret 1969. Den uttalte hensikten er å "ta SUF(m-l)" ved å "lære å avvise leninismen"!

Som vi ser, har S...s arbeid for PAX på ingen måte styrket den revolusjonære bevegelsen i Norge. Tvert imot har den forsynt for- bundets fiender med et (riktignok dårlig) til- skudd til deres arsenal av ideologiske angreps- våpen mot marxismen-leninismen!

2) J...s artikkel om "sjøloorganisering", som står omtalt i Trondheim SUF(m-l)s artik- kel, er et av de mest utførlige uttrykkene for gruppas fraksjonelle, anarkistiske platt- form. I denne artikkelen tar J... bl.a. prinsippielt avstand fra enhetlige studier og demokratisk sentralisme.

Denne artikkelen er nettopp nå offentliggjort i det intellektualistiske, kvasi-revolusjonære PAX-tidsskriftet KONTRAST. Hva er nå KONTRAST? Et ektefødt barn av PAX. Dets hovedlinje det siste året har vært angrep på marxismen-lenin- ismen-Mao Tsetungs tenkning som for "dogma- tisk". I stedet propaganderer KONTRAST sine egne, "udogmatisk" og "revolusjonære" stude- kammer-teorier. KONTRAST retter altså spyd- odden i sine ideologiske framstøt mot forbun- dets ideologi, og forsøker i stedet å påtvinge den revolusjonære bevegelsen feilaktig, anti- marxistisk ideologi.

"Si meg dine venner og jeg skal si deg hvem du er". Hva slags folk vil offentliggjøre sine "teoretiske" forsøk i et blad som gjør det til en hovedsak å føre fram et "alternativ" til det "dogmatisk" SUF(m-l)s linje? Kan det dreie seg om medlemmer av forbundet, som støtter for- bundets linje og vedtak? Vi ber medlemmene døm- me s j ø l !

MATERIALE OM ANARKISTGRUPPA.....
Fortsatt fra side 4.

kapitalistiske." (Mao) Så lenge vi fører en aktiv kamp mot de anti-sosialistiske idéene og tendensene, tilbakeviser dem og isolerer dem slik som Trondheim SUF(m-l) gjør det, så går utviklinga likevel rette veien. Det kan medlemmer av forbundet gjøre bl.a. ved å sette seg inn i det materialet BOLSJEVIK her legger fram om anarkistgruppa.

Note: "MAG", papir"organisasjonen" som E...-gruppa opprettet i pinsen, har avslørt sin kontrarevolusjonære karak- ter tydeligere enn noensinne gjennom B... siste trekk. Han har nå søkt kontakt med Reidar T. Larsen i NKP og meldt inn hele "MAG" inn i NKP's studieorga- nisasjon "MOR". Årsaken er at RTL nå søker å knytte kontakt med alle slags skinnradikale "venstregrupper" for å løse dem inn i det prosjekterte "breie marx- istiske venstrepartiet" (dvs. en blokk av m-l-bevegelsens fiender). Og dette går B... og "MOR" med på - til og med nettopp på en tid da kommunistene i NKP blir voldsomt angrepet av RTL!

FRIEDRICH ENGELS:

OM AUTORITETEN

En del sosialister har i den senere tid satt i gang et regelrett korstog mot det de kaller *autoritetsprinsippet*. De behøver bare å si at den eller den handling er *autoritær*, så har de alt fordømt den. Denne summariske framgangsmåte er gjenstand for så mye misbruk at det er nødvendig å betrakte dette anliggende noe nærmere. Autoritet betyr, i den forstand av ordet det dreier seg om her, så meget som: Overordning av en fremmed vilje over vår egen. Autoritet betyr på den annen side underordning. Siden begge disse ordene har en dårlig klang, og det forholdet som de gir uttrykk for er ubehagelig for den underordnede part, dreier det seg her altså om spørsmålet om det ikke finnes andre utveier, om vi ikke — under de nåværende samfunnsmessige forhold — kan kalle en annerledes sosial tilstand til live, der denne autoritet ikke lenger har noen mening og altså kan forsvinne. Dersom vi undersøker de økonomiske — industrielle og landbruksmessige — forhold som danner grunnlaget for det nåværende borgerlige samfunn, da finner vi at det har den tendens at isolert virksomhet mer og mer blir erstattet av flere individers samordnede virksomhet. I stedet for små verksteder med enkeltstående produsenter trer den moderne industri, med store fabrikker og verksteder der hundrer av arbeidere overvåker kompliserte dampdrevne maskiner. Kjøredningene og kjerrerne på de store landeveiene er avløst av jernbanetogene, liksom de små robåtene og seilfartøylene er avløst av dampbåtene. Maskiner og damp fører etterhvert også landbruket under sitt herredømme, idet de langsomt men sikkert istedet for små jordeiere setter store kapitalister som dyrker store landarealer ved hjelp av lønnsarbeidere. Overalt trer den samordnede virksomhet, prosesser som mer og mer komplisert er avhengig av hverandre, i stedet for enkeltindividers uavhengige virksomhet. Men den som sier samordnet virksomhet, har dermed sagt organisasjon. Er organisasjon uten autoritet mulig?

La oss nå anta at en sosial revolusjon har detronisert kapitalistene, som nå styrer produksjon og sirkulasjon av rikdommene med sin autoritet. La oss videre anta, for helt å innta de anti-autoritæres standpunkt, at jord og grunn og arbeidsredskaper er

blitt arbeidernes kollektive eiendom og at de selv betjener seg av den. Vil autoriteten da være forsvunnet, eller vil den bare ha skiftet form? La oss se etter.

La oss ta et bomullsspinneri som eksempel. Bomullen må i det minste gjennomløpe seks påhverandrefølgende operasjoner før den antar skikkelse av tråd, operasjoner som — for en svært stor del — foregår i forskjellige saler. Dessuten trenger en, for å holde maskinene i gang, en ingeniør som overvåker dampmaskinene, mekanikere til de løpende reparasjonene og mange ulærte arbeidere til å bringe produktene fra den ene salen til den andre osv. Alle disse arbeidere, menn, kvinner og barn, er tvunget til å begynne sitt arbeid på ett tidspunkt, som er fastsatt av dampens autoritet, og den bekymrer seg ikke det døyt om den enkeltes autonomi. Det er altså først ihvertfall nødvendig at arbeiderne blir enige om arbeidstiden. Er denne tiden først engang fastlagt, så er enhver uten unntak underkastet den. Videre vil det i hver sal i hvert øyeblikk oppstå detaljspørsmål om produksjonsmåten, fordelingen av materialet osv., spørsmål som må løses straks, dersom ikke hele produksjonen i selvsamme øyeblikk skal stanse opp. Om de nå blir løst ved avgjørelse fra en delegert som er satt i spissen for hver arbeidsprosess, eller — når dette er mulig — gjennom majoritetsbeslutning — i alle tilfelle vil enhver enkeltvilje måtte underordne seg, og det betyr at spørsmålene blir løst på en autoritær måte. Den mekaniske automat på en stor fabrikk er langt mer tyrannisk enn den vesle kapitalist som beskjeftiger arbeiderne noen gang kan være. I det minste hva arbeidstiden angår, kan en sette over døra på denne fabrikk: *La all autonomi fare, den som trer innenfor denne port!* Når mennesket, ved hjelp av vitenskapen og oppfinnertalenter, har lagt naturkraftene under sitt herredømme, så hevner de seg på det, idet de, i den grad det tar dem i sin tjeneste, tvinger det inn under et sant despoti som er uavhengig av enhver sosial organisasjon. Å ville avskaffe autoriteten i storindustrien ville bety å avskaffe industrien selv; å tilintetgjøre dampspinnerriet for å vende tilbake til spinnerokken..

La oss ta en jernbane som et annet eksempel. Også her er samvirke mellom et

stort antall enkeltindivider absolutt nødvendig: et samvirke som må finne sted til bestemte tider, for at det ikke skal komme til noen ulykker. Også her er driftens første betingelse en dominerende vilje, som skyver ethvert underordnet spørsmål til side — om denne vilje nå måtte være representert av en enkelt delegert eller av en komité som er overlatt utførelsen av beslutningen fra et større antall impliserte. I det ene som i det andre tilfelle har vi å gjøre med en helt bestemt autoritet. Og dessuten: Hva ville skje med det toget som hadde første avgang, dersom de ansattes autoritet over de reisende herrer ble avskaffet?

Men autoritetens nødvendighet, og nettopp en autoritet av denne art, trer i dag mest anskuelig fram ombord på et skip i høy sjø. I farens øyeblikk er alles liv her avhengig av at alle straks og absolutt adlyder en enkelts vilje.

Hvergang jeg har forelagt de mest balstyrige anti-autoritære slike argumenter, har de ikke kunnet gi meg annet svar enn dette: «Å! Det er sant nok, men her dreier det seg ikke om en autoritet som vi tildeler de delegerte, *men om et oppdrag!*» Disse herrer tror de har forandret saken selv, når de har forandret navnet på den. Slik gjør disse dype tenkere seg lystige på verdens bekostning.

På den annen side har vi nå sett at de materielle produksjons- og sirkulasjonsbetingelser uvegerlig blir utvidet gjennom storindustri og stor drift i landbruket, og får en tendens til å gjøre området for slik autoritet stadig større. Derfor er det absurd å tale om autoritetsprinsippet som absolutt ondt og om autonomiprinsippet som absolutt godt. Autoritet og autonomi er relative ting, som har varierende anvendelsesområder i de ulike faser av den sosiale utvikling. Om autonomistene nøyde seg med å si at framtidens sosiale organisasjon

ene og alene vil komme til å begrense autoriteten til de grenser som produksjonsbetingelsene gjør uunngåelige, da kunne en komme til forståelse med dem. Men i denne henseende er de blinde for alle kjensgjerninger som gjør autoritet nødvendig, og styrter seg over selve ordet.

Hvorfor nøyer ikke de anti-autoritære seg med å tordne mot den politiske autoritet, staten? Alle sosialister er enig om at den politiske stat, og med den den politiske autoritet, vil forsvinne som en følge av den neste sosiale revolusjon, og det betyr at de offentlige funksjoner vil miste sin politiske karakter og forvandle seg til enkle administrative funksjoner, som tar seg av sant sosiale interesser. Men de anti-autoritære fordrer at den autoritære politiske stat skal bli avskaffet med ett slag, før de sosiale betingelser som har latt den oppstå er blitt tilintetgjort. De fordrer at den sosiale revolusjons første handling skal være å avskaffe autoriteten. Har disse herrer aldri sett en revolusjon? En revolusjon er sikkert nok den mest autoritære ting som fins. Den er en handling av en slik art at én del av befolkningen påtvinger den andre delen sin vilje ved hjelp av geværer, bajonetter og kanoner, altså med de mest autoritære midler. Og den seierrike part må, om den ikke vil ha kjempet forgjeves, gjøre dette herredømme varig ved å ta i bruk den skrekk som deres våpen kan inngyte i de reaksjonære. Ville Paris-kommunen bestått én eneste dag om den ikke hadde brukt det bevæpnede folks autoritet mot borgerskapet? Kan en ikke heller tvert imot klandre den for at den ikke tok denne autoritet i bruk i stort omfang?

Om disse to tingene er det ett å si: Enten vet de anti-autoritære ikke hva de sier, og i det tilfelle sår de bare forvirring; eller de vet det, og i det tilfelle forråder de arbeiderbevegelsen. I begge tilfelle tjener de reaksjonen.

HOLD FAST PÅ ENHETEN.....
Fortsatt fra side 3

"Partiutvalgene på alle plan bør ikke innlate seg på uoverlagte vedtak i løsningen av problemer. Men er et slikt vedtak først fattet, da må det gjennomføres strikt".

- Mao Tsetung

Oppgaven med å rektifisere forbundet må gjennomføres strikt. Stoff til rektifiserings-kampanjen danner grunnstammen i dette nummeret av BOLSJEVIK (dvs. om anarkist-tendensen i Trondheim, og om forbundets sikkerhet).

I vår fantes det tendenser til ultrademokratisme i forbundet, som tildels hindret arbeidet med rektifiseringa. Disse tilløpa er vi nå stort sett kvitt. Det 6. landsmøtet har gitt oss utmerkede vedtak til å fortsette arbeidet videre på: Statuttene, partivedtaket,

vedtaket om hovedoppgavene osv. Den sterke enheten bak disse vedtaka er klart bevist. Ved å holde fast på enheten fra det 6. landsmøtet kan vi også klare å styrke SUF(m-1) enda mer, og komme seierrikt ut av den nære framtidens største kamp: for det kommunistiske arbeiderpartiet! Vi må fullt ut forstå det Mao lærer oss:

"Bare gjennom enhet i det kommunistiske parti kan det nås fram til enhet i hele klassen og hele nasjonen. Bare gjennom enhet i hele klassen og hele nasjonen kan en vinne over fienden og fullføre oppgaven i den nasjonale og demokratiske revolusjon".

FRAM FOR DET KOMMUNISTISKE (MARXIST-LENINISTISKE) ARBEIDERPARTIET!

SLUTT OPP OM LINJA OG SENTRALKOMITEEN!

SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!

INTRODUKSJON TIL MATERIALET OM FORBUNDETS SIKKERHET

Rektifiseringskampanjen omfatter også forbundets arbeidsstil. Når Maos tenkning etterhvert slår rot i SUF(m-1) forstår vi også etterhvert hvordan arbeidsstilen bør legges om. Som et resultat av det høyna politiske nivået, har forbundet i en tid diskutert spørsmålet om forbundets sikkerhet. De foreløpige resultatene av denne diskusjonen er vedtaka fra landsmøtet og AU.

Marxismen-leninismens klassikere lærer oss at vi skal forakte fienden strategisk (dvs. på lengre sikt) men ta ham alvorlig taktisk (dvs. på kort sikt.) Før var SUF fullstendig åpen for enhver interessert - hvem som helst kunne få greie på alle detaljer i forbundets indre liv. Var dette å ta fienden alvorlig taktisk? Nei, det var blåøyd uskyld av det mest småborgerlige slaget, det uttrykte en rørende tiltro til at fienden ikke ville bruke kunnskap om oss til å slå til mot oss. Monopolkapitalen, staten og alle reaksjonære ville nok "være snille" - tross alt. Slikt vrøvl hører hjemme i den pasifistiske SF-fortida.

For å sikre forbundet mest mulig må vi først og fremst få en del elementære saker ført ut i hele SUF.

Hvem kan sikre forbundet mot fienden? I ytterste konsekvens, bare den breie massen av medlemmer og aktive sympatisører. Derfor er det første skrittet å rektifisere forbundets stil på grunnlag av masselinja - å mobilisere den breie massen av medlemmer til å gjennomføre de viktigste tiltaka, gjøre sikringsarbeidet til sin egen sak, til å være årvåkne og

unngå skjodesløshet. Sjølsagt må det gjøres tiltak på alle plan, også de høyere. Men blir ikke den breie massen av medlemmer med på arbeidet, så spiller det ingen rolle hva som enn gjøres : det blir bare "en liten gruppes fruktesløse strev" (Mao.)

Forklaringa og direktivet til medlemmene må derfor studeres nøye.

Mange av de tiltaka som nevnes er ennå ikke satt ut i livet på mange steder. Særlig gjelder dette samtaler på offentlige steder, opplysninger i telefon og brev ol. Vi ber om at dette snarest diskuteres og settes ut i praksis der det ikke alt er gjort !

Etter at dette materialet blei utforma, har klassekampen sjøl understreka for oss hvor nødvendig det er å ta spørsmålet om sikkerheten alvorlig. Mange medlemmer og sympatisører forteller oss at de blir spurt om de er medlemmer av SUF(m-1) når de søker jobb. Det er mulig at arbeidsgiverne har fått et skriv med advarsel mot forbundsmedlemmer e. l. Kanskje er spesielle svartelister i ferd med å bli satt opp. Vi har fått rapporter om at mange offiserer nå spesielt "advarer" rekruttene mot forbundet. Klassekampen skjerpes. Vi vil få merke at det er viktige saker det dreier seg om.

VIS REVOLUSJONÆR ÅRVÅKENHET !

VERN OM FORBUNDETS, KAMERATENES OG

SYMPATISØRENES SIKKERHET !

FORKLARING TIL DIREKTIVET OM FORBUNDETS SIKKERHET

TIL ALLE MEDLEMMER.

"Det aller beste sikringsarbeidet er godt massearbeid. Har kommunistene gode kontakter med massene, så vil de også kunne svømme i dem som fisken i vannet. Massene vil hjelpe dem, beskytte dem og skjule dem om nødvendig. Og har kommunistene bare mange aktive tilhengere og sympatisører, så kan bevegelsen raskt bygges opp igjen og føres videre, sjøl om tilmed 95% av dens nåværende medlemmer skulle bli likvidert.

Altså må sikringsarbeidet vårt ikke stå i motsetning til massearbeidet eller hindre det noe særlig. Vi må ikke være redde for å snakke med folk, selge aviser, demonstrere osv. - dvs. for å gjøre vår plikt som kommunist, tjene folket, ta ledelsen. Dette er sikringsarbeidets første bud."

(Sitatet fra forklaringa til direktivet, 3. del. Hvilke feil kan vi gjøre i arbeidet for å trygge forbundets sikkerhet? Sitatet er satt inn i første avsnitt etter vedtak i AU.)

HVORFOR MÅ SUF(m-1) TA SPESIELT HENSYN TIL SIN SIKKERHET?

SUF(m-1)s 6. landsmøte gjorde dette vedtaket om forbundets sikkerhet:

I tråd med vedtektene §3, punkt 3, vil landsmøtet uttale:

a) Alle medlemmer, lag og organer i forbundet må strengt overholde prinsippet om revolusjonær årvåkenhet. Interne opplysninger, notater, dokumenter må omgås med stor forsiktighet, slik at de ikke faller i uvedkommendes hender. Det innskjerpes videre at en må være svært forsiktig med navn og navnelister. I de tilfeller der slike benyttes, skal det samvittighetsfullt sørges for at de ikke havner i uvedkommendes hender. Dette gjelder også navn på medlemmer i ledende organer.

b) Landsmøtet henstiller forøvrig til den nye sentralkomiteén å utarbeide nærmere direktiver for å ivareta forbundets og medlemmenes sikkerhet overfor klassestaten.

bevegelsen hevder at vi marxist-leninister tar spørsmålet om sikkerhet og revolusjonær årvåkenhet for alvorlig. De snakker hånlige om "paranoia" og liknende uttrykk for sinnssykdom. Dette henger sjølsagt sammen med at de nekter å godta at folket i Norge lever under Monopol-kapitalens diktatur. Så lenge man tror at Norge er "fritt" og "demokratisk" - ja, da er det sjølsagt ikke lenger behov for å sikre seg spesielt mot klassefienden, og man kan le hånlige av mørkredde stakkarer som mener det er nødvendig.

For marxist-leninister er dette standpunktet uakseptabelt. Medlemmer av SUF(m-l) kjenner statens klassekarakter, de veit hvem de viktigste makthaverne i landet er. De ser det som absolutt nødvendig å foreta de tiltak som er nødvendige for å sikre den revolusjonære bevegelsens arbeid mest mulig. Dette gjør de ikke fordi de er sinnssyke eller liker å leke politi og røver, men fordi de innser at det må til, dersom arbeiderklassen skal kunne seire. I bunn og grunn er altså spørsmålet om sikkerhet et spørsmål om arbeidet har alvorlig innretning eller ikke, det er et spørsmål om klassestandpunkt.

Vi veit at klassefienden i mange forskjellige skikkelser alltid er interessert i informasjon om kommunistene og de revolusjonære organisasjoner. Han vil gjerne vite hvem som er medlemmer og sympatisører, utbredelsen av organisasjonene og deres eventuelle svakheter, og hva de foretar seg og planlegger.

Klassefienden lider ikke hverken av sykkelig nysgjerrighet eller tåpelig nervøsitet. Han er tvert imot fornuftig. Han veit at kommunistene, det arbeidende folkets mest trofaste krefter og beste ledere, er den mest standhaftige fienden mot hans herredømme som finnes. Derfor vil han vite mest mulig om dem slik at han kan holde dem under oppsikt, skade dem og slå dem mest mulig grundig ned om nødvendig.

Han er interessert i navn - bl. a. for å kunne fengse eller drepe kommunister, hvis det skulle bli nødvendig å møte en massebevegelse med åpen fascisme. Unntakslovene er ikke laget for morro skyld (se KLASSEKAMPEN nr. 4 1. mai 1969). Men han trenger navnelister nå også, revolusjonære bør ikke komme inn i stillinger der de kan avsløre hemmeligheter for ham eller gjøre spesiell skade ved agitasjon. Han fører svartelister over revolusjonære arbeidere, som ikke må slippes inn i bedrifter der de kan komme til å sette i gang noen slags bevegelse. Alt dette har vi helt ferske eksempler på. Kjenner klassefienden utbredelsen av organisasjonene, deres forbindelsesledd og svakheter, så kan han også stoppe og lamme dem helt om nødvendig. Politiske motsetninger - kanskje vi kan blåse dem opp, sånn at de gjør skade? Har en person svakheter - kanskje han kan kjøpes? Planlegger de en aksjon - kan vi komme med mottiltak på forhånd? Slik tenker klassefienden, ganske fornuftig. Og jo mer han veit om kommunistene, deres organisasjon og deres planer, jo bedre kan han da også vurdere når de virkelig begynner å bli en trussel for ham, slik at han er forberedt og kan komme dem i forkjøpet.

HVILKE FORMER TAR KLASSEFIENDEN OG HVILKE METODER BRUKER HAN?

Etterretningspolitiet og andre spionorganisasjoner er klassefiendens viktigste og farligste redskaper, i arbeidet med å spionere på kommunistene og skape provokasjoner mot dem. Men det er tåpelig å tro at alle agenter og provo-

katører kommer derfra. Det kan dreie seg om angivere som holder bedriftsledernes svartelister a jour. Det kan være folk fra høyreorganisasjoner eller fascistisk inspirerte eventyrere som jobber nærmest "free lance" på egen hånd, eller reaksjonært innstilte enkeltpersoner som tilfeldig snapper opp opplysninger og går videre med dem. Det kan være den reaksjonære pressa som sender ut folk, eller kommer over saker på annen måte. Det hender også at folk fra SF, NKP, anarkistgrupper osv. går inn i kommunistenes organisasjoner for å skaffe opplysninger, provosere bråk og gjøre skade.

Etterretningspolitiet har bygget opp et svært, hemmelig arkiv med flere titusener navn på progressive og revolusjonære mennesker. Det har lagt vinn på å skape et nett over hele landet med angivere på alle større steder og store bedrifter. Utenom etterretningens arkiv finnes det også andre arkiv over progressive. Politiet har arkiv over demonstranter. Det finnes militære arkiv, den amerikanske ambassaden har arkiv, det finnes egne svartelister for sjømenn osv. osv. Vi må regne med at det er mange angivere i det laveste skiktet av pampere og byråkrater i "arbeiderbevegelsen", både folk som jobber for etterretninga og for bedriftslederne. Dette gjelder nok også noen tilsynelatende venstreorienterte. Etterretninga i det militære er det vel ikke nødvendig å minne om. Hysj-hysj nytter regelmessig metoder som fotografering av demonstranter, telefonavlytting, brevåpning. Man skaffer folk til arkivene ved å spørre dem ut når de søker visse jobber, skal inn på skoler osv. Mange navn har kommet i arkivet ganske enkelt ved at Hysj-hysj har funnet dem nevnt i notiser i avisene.

Opplysninger om forbundet kan skaffes ved at folk sniker seg inn i lokallaga, og kanskje til og med kalrer å få sentrale stillinger. (Vi veit at dette har skjedd). Slike folk er svært interesserte i medlemslister, brev, protokoller, melding om demonstrasjoner og aksjoner (særlig de illegale), de vil gjerne lytte på møter og konferanser der erfaringer drøftes og linja legges opp. Slike folk er ikke nødvendigvis fra Hysj-hysj, som gjerne bruker opplysninger og stjålne dokumenter som uavhengige provokatører har skaffa. Slike folk har særlige fordeler i en ungdomsorganisasjon: etterretningsfolk er sjelden 15 år, en Unge-Høyre sympatisør er det ofte. Men saker kan også løkke gjennom uforsiktighet med papirer, lausprat og rykter, samtaler i busser og på kafeer osv.

Opplysninger etterretningstjenesten får, vil sjelden gå til pressa. Hysj-hysj ønsker nemlig å holde sin eksistens så skjult som mulig. Opplysninger til pressa kommer som regel fra uavhengige provokatører, eller fra uforsiktighet og rykter.

Noen ganger vil agenter ha interesse av å lage provokasjoner i forbundet - f. eks. ved å starte en "aksjon" som kompromitterer oss og skaffer bestemte personer i heisen. Folk fra høyreorganisasjonene, revisjonister og anarkister osv. vil ofte nettopp legge hovedvekt på å skape til bråk og skade innafør forbundet. Et ferskt eksempel på dette er revisjonisten som meldte seg inn i forbundet rett før valget. Han var tilhenger av Reidar T. Larsen, ikke marxismen-leninismen, og det viste seg at han var blitt medlem bare for å få høve til å skrive et innlegg til FRIHETEN der han som SUF'er oppfordret SUF'ere til å stemme NKP!

Fortsettes neste side.

FORKLARING TIL DIREKTIVET OM FORBUNDETS SIKKERHET

Fortsatt fra forrige side

HVILKE FEIL KAN VI GJØRE I ARBEIDET FOR Å TRYGGE FORBUNDETS SIKKERHET?

I dag må vi arbeide ut fra den forutsetninga at brev og viktige dokumenter leses, telefonen avlyttes og at det finnes angivere innafor forbundet, som har adgang til i hvert fall noen lag, konferanser, distriktsmøter og andre store møter, til kontorer osv. Vi må også regne med at opplysninger lett lekker ut på grunn av rot og uforstand, rykter og slarv.

Det finnes en tendens til at noen kamerater overvurderer oppgavens vanskelighet fullstendig. De fortviler og skriker opp om at "de veit alt om oss, de har liste over oss alle sammen". Dette er tøv. En sak er at det finnes flere arkiv. Om man er i et arkiv, er det ikke nødvendigvis sikkert at man automatisk er i et annet. I praksis kan dette komme til å gjøre ganske stor forskjell. Og Hysj-hysj er heller ingen guddom som veit alt og ser alt. Det er grenser for hva dens nett får greie på. Det har enkelte flinke folk, men også mange klossete og dårlige angivere, som lett avslører seg og ikke får greie på noe særlig. Det får sikkert ofte dårlige og ufullstendige rapporter, der det viktige ikke er skilt ut fra det uviktige. Det kjenner ofte de ledende folk på et sted, men ikke alle medlemmene og svært få av våre sympatisører og nære venner. Det kan avlytte telefoner og lese brev, men vi veit bare sjelden hva som blir sagt under 4 øyne. Det er godt mulig å holde mye skjult for Hysj-hysj. Alle andre ideer må avvises.

Videre hender det at folk trur, at om f. eks. etterretninga eller andre kjenner en opplysning, så er det ingen vits i å holde tett med den lenger. Dette er også bare tøv. Slikt er likevel ofte ukjent for andre som kunne ha spesiell nytte av det - f. eks. borgerpressen eller KU-ledelsen, som etterretningstjenesten vanligvis ikke sier noe til.

Noen folk gir fantasien alt for fritt spillerom når de diskuterer kampen mot angiveri og spionasje. De klekker ut fantastiske ideer og driver med sensasjonslystent prat i hytt og vær. Lånt passer bedre for en James-Bond-film enn for vårt nøkterne revolusjonære arbeid.

Det skaper en stemning av hysterisk oppskruddhet og usikkerhet som skader forbundet. Og noen resultater i praksis kan slike tiltak sjølsagt ikke gi, sånn at slike folk da også lett finner ut at det "nytter ikke å gjøre noe".

Alle feilaktige, ensidige, overdrevne, hysteriske og sjablonmessige ideer om kampen mot angiveri og spionasje må avvises. Sikringsarbeidet må gjennomføres etter drøftinger og på en rolig og kald måte. Det begynner ikke med fantastiske påfunn, men med ganske enkle og greie tiltak.

Det aller beste sikringsarbeidet er godt massearbeid. Har kommunistene gode kontakter med massene, så vil de også kunne svømme i dem som fisken i vannet. Massene vil hjelpe dem, beskytte dem og skjule dem om nødvendig. Og har kommunistene bare mange aktive tilhengere og sympatisører, så kan bevegelsen raskt bygges opp igjen og føres videre, sjøl om tilmed 95 % av dens nåværende medlemmer skulle bli likvidert.

Altså må sikringsarbeidet vårt ikke stå i motsetning til massearbeidet, eller hindre det noe særlig. Vi må ikke være redde for å snakke fritt med folk, selge aviser, demonstrere osv. - dvs. for å gjøre vår plikt som kommunister, tjene folket, ta ledelsen. Dette er sikringsarbeidets første bud.

Videre må vi ikke tro at vi kan holde forbundet 100 % tett, og bli fortvilet når det ikke går. Oppgaven er ikke å skjule alt, men mest mulig. Den politiske diskusjonen, de politiske idene våre behøver vi ikke å skjule, heller ikke de allmenne retningslinjene for kampen. Derfor kan vi f. eks. gjerne sende ut et skriv som dette, og kaldt og rolig rekne med at det havner på etterretningslederens skrivebord. Det vi vil, er å gjøre det så vanskelig som mulig å få greie på detaljene i taktikken osv.

Dette gjør vi ikke ved å gjøre forbundet usynlig, men ved å "minske siktbarheten". Minst mulig skal være synlig utenfra, det skal være så vanskelig som mulig å få full oversikt for angivere som er i rekkene osv. Dette arbeidet begynner med ganske enkle tiltak, som noen kanskje tilmed vil synes virker nærmest snusfornuftige. Sikringsarbeidet begynner med de aller enkleste og mest nøkterne tiltaka, som lett kan settes i verk straks. Det mer kompliserte lar vi vente til siden. Dette er sikringsarbeidets andre bud.

AU - P. S.

DIREKTIV TIL ALLE MEDLEMMER

Medlemmer og sympatisører. Ikke fortell hvem de er. Ingen ikke-medlemmer eller ukjente har rett til å få svar på spørsmål om det. Husk at det kan koste en kamerat mye om de slarver - f. eks. jobben.

På spørsmål om SUF(m-1) i samband med jobb, opptak på skole osv. så si om nødvendig og mulig at du ikke er medlem.

Alle medlemmer bør øyeblikkelig slutte å gå med SUF-merke.

Opplysninger om SUF. Ikke diskuter SUF i telefon og brev dersom det ikke er tvingende nødvendig - vent heller noen dager og diskuter heller privat.

Det er forbudt å nevne SUF(m-1) i samtaler på

kafeer, i busser og andre steder der folk man ikke kjenner kan høre, dersom man snakker om interne forbundssaker. Må slike saker diskuteres, så vend deg til å unngå farlige spørsmål og ordlegg deg slik at tilfeldige tilhørere ikke kan forstå hva du snakker om. Mærker du at noen virker særskilt interessert, så hold kjeft.

Pass godt på BOLSJEVIK og andre interne dokumenter. Pass på at du ikke har dem med deg sånn at du kan miste dem eller glemme dem. Oppbevar dem slik at de ikke kan bli lest eller stjålet av uvedkommende.

Revolusjonær overvåkenhet. Unngå rykter og slarv, i og utafor forbundet. Noen kamerater kan ikke dy seg for å skryte av det forbundet driver med, og forteller

til alle og enhver at "nå har SUF (m-1) planlagt en jævlig fin aksjon". . . Eller de forteller om de vansker rørsla har: "Det er motsetninger i det spesielle laget. . . "Slikt er uverdig for en kommunist og hjelper bare klassefienden til å få teften av saker og ting.

Kritiser og rapporter til styret, dersom kamerater sprer slarv eller bryter sikkerhetsreglene på annen måte. Folk som ikke bedrer seg etter slik kritikk, er enten agenter sjøl eller ufrivillig hjelpere for agenter, og bør ut av forbundet.

Når det gjelder saker innafor forbundet som virker mistenkelig, så er rykter og slarv spesielt skadelig. Slike opplysninger er blitt spredd raskt av nysgjerrige kamerater som "bare" snakker med "en god kamerat - i all hemmelighet." Slik gis provokatører den nødvendige advarslen de trenger for, skjule sine spor og komme unna.

Rapporter mistenkelige saker i forbundet bare til en pålitelig kamerat i styret og hold sjøl strengt kjeft! Kamerater som ikke følger denne regelen, er direkte farlige for forbundet.

SOLIDARITET MED FOLKETS KINA!

FOLK I ALLE LAND, FOREN DERE OG BEKJEMP ENHVER ANGREPSKRIG SOM IMPERIALISMEN ELLER SOSIAL-IMPERIALISMEN STARTER, SÆRLIG EN DER ATOMBOMBER BRUKES SOM VÅPEN! HVIS EN SLIK KRIG BRYTER UT, BØR VERDENS FOLK BRUKE REVOLUSJONÆR KRIG TIL Å GJØRE SLUTT PÅ ANGREPSKRIGEN, OG FORBEREDELSE BØR GJØRES AKKURAT NÅ!

Parole for feiringa av 25-årsdagen for grunnleggelsen av folkerepublikken Kina.

Folkets Kina er idag det store fyrtårnet for revolusjon over hele verden. Kina viser all verdens folk hva som kan utrettes ved å bygge sosialismen under proletariats diktatur. Kina er et urokkelig bolverk mot imperialismen og all reaksjon, det mest lysende eksempel på Mao Tsetungs tenkning omsatt i praksis. Derfor er det også alle reaksjonæres kjæreste ønske at proletariats diktatur i Kina skal styrtes, og folkets røde Kina gå under.

Derfor må vi også ta truselen om en verdenskrig mot folkets Kina dypt alvorlig. Aggresjonen ledes av sosial-imperialismen, som USA-imperialismen her skyver foran seg. Grenseprovokasjonene fra i vår, i sommer og i høst er ingen tilfældighet, krigstruselen de representerer, kan vi ikke vente raskt skal drive over.

I denne situasjonen blir solidaritet med folkets Kina i den proletariske internasjonals ånd en viktig oppgave for forbundet. Den forrige generasjon av norske kommunister forsvarte seigt og modig Lenins og Stalins Sovjetunion. Slik må vi ta opp arven og forsvare verdensrevolusjonens nye sentrum - Mao Tsetungs røde Kina. Å forsvare Kina er en plikt marxist-leninistene har også overfor sitt eget folk - for dersom det utenkelige skulle skje at folkets Kina gikk under, så ville det bety en veldig demoralisering av alle verdens arbeidere, og et slag som for lang tid ville virke knusende på verdens revolusjonære bevegelse. Lider revolusjonen i Kina nederlag,

så vil verdens folk for en tid oppfatte dette som et bevis på at det ikke er mulig å lage revolusjon, å forandre verden.

Forbundet må for framtida legge større vekt på å spre kunnskap om folkets Kina, og mobilisere det norske folket til å støtte det mot USA/SOSIAL-imperialismen. SUF(m-1)s medlemmer må kjenne grundig til det som foregår, forstå faren som truer og være i stand til å forklare dette for norske arbeidsfolk.

For å understreke hvor alvorlig vi ser på situasjonen, for å markere vår spesielle støtte til folkets Kina og gi medlemmer og sympatisører spesielt materiale til å studere situasjonen som er oppstått, har AU tatt med vedtak fra forbundet i den nye samlinga dokumenter fra det 6. landsmøte, som blir utgitt i november 1969. Det gjelder landsmøtets vedtak om grensestriden, landsmøtets hilsen til Kinas Kommunistiske Parti og AUs hilsen til KKP på folkerepublikkens 20-årsdag.

"Alle verdens revolusjonære arbeidende mennesker, hele den norske, marxist-leninistiske arbeiderbevegelsen og hele SUF(m-1) vil stå last og brast med det kinesiske folket med Kinas Kommunistiske Parti og med formann Mao og kjempe sammen med dem til slutten, dersom USA- og Sovjet-imperialismen skulle våge å starte en angrepskrig."

(Fra AUs hilsen til KKP på 20-årsdagen)

Denne linja må helt og fullt være SUF(m-1)s linje i denne situasjonen. Vi ber om at alle kamerater studerer vedtaka for å gjøre denne linja til sin linje.

KNUS USA- OG SOVJETIMPERIALISMEN!
BEKJEMP DERES FORSØK PÅ Å STARTE EN ANGREPSKRIG!
SOLIDARITET MED FOLKETS KINA!

AU

HOVEDMOTSIGELSEN I FORBUNDET

Et spørsmål fra grunnsirkelen.

I enhver prosess som inneholder flere motsigelser, er det bare en av disse motsigelser som er hovedmotsigelsen. Denne hovedmotsigelsen spiller den ledende, avgjørende rolle, mens de øvrige har underordnet, annenrangs betydning. Følgelig må en når en studerer en komplisert prosess som inneholder to eller flere motsigelser, legge vinn på å slå

fast hva som er hovedmotsigelsen. Når en har klarlagt hva som er hovedmotsigelsen, er det lett å løse alle problemer.

- Mao Tsetung -

SUF(m-1)s grunnsirkel stiller spørsmålet om hva som for tida er hovedmotsigelsen i forbundet. Noen steder har diskusjonen om dette bragt fram feilaktige svar.

Fortsettes neste side.

Noen mente at "den antagonistiske motsigelsen er alltid hovedmotsigelsen", eller at "motsigelsen mellom forbundet og en håndfull anarkister er hovedmotsigelsen". Andre kom til at "hovedmotsigelsen i dag går mellom skolerne og de uskolerte" eller mellom "forbundet og bestemte personer". La oss se på hvorfor dette er feilaktig.

Forbundets interne hovedoppgave er studiene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Vi veit at å utføre hovedoppgaven er det samme som å løse hovedmotsigelsen. Vi løser altså hovedmotsigelsen gjennom studier. Men er forbundets studier virkelig i hovedsak innretta på å ta et oppgjør med en liten gruppe anarkister? Det ville være å skyte spurv med kanoner! Sjølsagt er studiene en hjelp i oppgjøret med anarkistene, men dette er en underordnet sak og ikke noe som gjennomsyrrer hele forbundets arbeid.

Skal studiene "løse motsigelsen mellom skolerne og uskolerte"? Det er klart det går motsigelser mellom skolerne og uskolerte folk. Men kan dette være hovedmotsigelser? Vi må huske på at svært ofte har uskolerte, proletariske kamerater et klassestandpunkt som er mange ganger så godt som enkelte "skolerne" (dvs. boklærde) personer. Derfor ser vi i mange tilfeller at nye, uskolerte kamerater støtter fast opp om forbundets linje, mens enkelte folk som har lest svært mye av klassikerne kan rote seg bort.

Når motsigelsen i et parti eller et forbund skjerpes, vil den som regel ta form av en kamp mellom fastere fløyer - med grupper av personer i ledelsen. I slike tilfeller blir det en viktig sak å kjempe mot borgerlige grupper og deres innflytelse. Men det er en misforståelse å tro at enhver motsigelse alltid tar form av en motsigelse mellom grupper av personer. Kamerater som ikke har skjnt dette får det vanskelig når de skal finne hovedmotsigelsen i SUF(m-l). For i dag går hovedmotsigelsen ikke mellom grupper av personer - og den kan ikke løses ved at en spesiell gruppe personer blir rensket ut.

Noen kamerater sier at "hovedmotsigelsen i dag går mellom proletarisk og borgerlig ideologi". Dette er bedre, men det er ikke bra nok. For hovedmotsigelsen går bestendig her, i enhver revolusjonær organisasjon. Skal vi finne ut noe om hovedmotsigelsen i dag, må vi finne ut hva slags proletarisk og borgerlig ideologi som utgjør de to sidene i motsigelsen.

Det som karakteriserer den perioden SUF(m-l) nå er inne i er at det store flertall av forbundets medlemmer ønsker å stille seg på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings grunn, og fortsetter kampen mot rester av den småborgerlige arven fra SF. Motsigelsen mellom marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og rester av den småborgerlige arven fra SF utgjør hovedmotsigelsen i SUF(m-l) i dag.

Den småborgerlige arven har forskjellige former. Noen ganske få folk anerkjenner ikke Maos tenkning og forbundets linje. En del kamerater ønsker å støtte opp om linja, men avviker fra den i småborgerlig retning i noen få eller kanskje bare et spørsmål. Spørsmålet om slike enkeltpersoner - noen få fiender og mange bra kamerater - må løses. Vi finner også småborgerlig arbeidsstil på en del områder. Dette er deler av den samme arven. Her er det ikke i første rekke spørsmål om enkeltpersoner. Motsigelsen gjelder hele forbundets arbeid, det er et spørsmål om tillemplinge av proletariatets ideologi, som dreier seg om forbundet som helhet.

Vi løser motsigelsen gjennom rektifiseringskampanjen. Det betyr å ta et fast grep om hovedoppgaven studiene og fortsette med å omforme forbundet etter prinsippet om "færre og bedre tropper og enklere administrasjon". Vi har alt sett at denne linja har gitt oss store framskritt, men vi må ikke bli sjøltilfredse og stagnere. Større oppgaver venter.

Ta et fast grep om studiene!

SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!

Pål S 1/ Tron Ø

KORT BIBLIOGRAFI OVER ANTI-M-L-FRONTEN.

Hvor finner kameratene materiale om anti-m-l-fronten? Egentlig tenkte vi å dekke behovet for slike opplysninger gjennom en større analyse og faktasamling i BOLSJEVIK. Nå er etterhvert så mye skrevet at det ville være å gjenta andres arbeid. Derfor trykker vi i steden denne lille bibliografien, som viser hvor man kan finne det viktigste materialet og nevner kort hva de forskjellige artiklene behandler.

KLASSEKAMPEN. Nr. 8: LÆRDOMMENE AV VALGET (s. 3). Behandler bl.a. valgets betydning for SF/NKP. Nr. 9: BLOKKEN MOT MARXIST-LENINISTENE (fellestitel på flere artikler, s. 10 og litt s. 11): Angrepene på SOLKOM og KNUAN. Kampen mot marxist-leninistene i NKP. (NB: I dette brukes "blokk" der det øvrige materialet har brukt "front"). Nr. 10: Marxist-leninistene og anti-m-l-fronten (s. 3). Sammenfatning av m-l-rørsles analyse av fronten. KAMPENE FORTSETTER I NKP (fellestitel på to artikler). Kampen mot marxist-leninistene i NKP.

OPPBRUDD - ORGAN FOR SUF(m-l)-stud I OSLO: Nr. 6 - 69 hadde som hovedtittel SF/NKP-PAMPENE BERSERK I FRONTENE, og tok opp mange sider ved anti-m-l-fronten. Her er bl.a. en faksimile av Universitetet SFs avslørende brev til medlemmene der SOLKOM angripes.

RØDE FANE - utgitt av marxist-leninister i NKP: Sten-

silert ekstranummer. Om streiken i Friheten og eksklusjonene i KU. Nr. 3 har mer materiale om NKP og fronten.

FNL I NORGE: Internt organ for SOLKOM - tilgjengelig for alle medlemmer. Nr. 7/69 inneholder en materialsamling om angrepet på SOLKOM, bl.a. med den fulle brevvekslinga mellom Universitetet SF i Oslo og SOLKOM, angrepene i "Orientering" osv.

FOR VIETNAM: Nr. 3/69. Et enig folk bak våre våpen står - (s. 20). Om enhetsfronten i Vietnam og Norge. SOLKOMs offentlige svar på angrepene.

FRITT NORGE: Utgitt av Oslo/Akershus KNUAN. Nr. 1/69 (s. 2) ANGREPENE MOT KAMPANJEN SLÅTT TILBAKE.... Om angrepet på KNUAN.

UNGSOSIALISTEN: Nr. 4/69. SF/NKP-pampene berserk i frontene (s. 6). Kortfatta populært opplagt artikkel om fronten og angrepene på SOLKOM-KNUAN.

Dessuten har forskjellige studentaviser (OPPBRUDD og RØD FRONT, Oslo og ALTERNATIVET, Bergen) behandla SF/NKPs samarbeid i studentpolitikken i høst.

Anti-m-l-frontens breieste uttrykk finnes ellers i den samlinga navn som startet og støttet "Komiteen for en all-europeisk sikkerhetskonferanse" som blei offentliggjort i Friheten, Orientering og dagspressa i høst.

BOLSJEVIK